

Arbejdsfolkene alligevel maatte betales, da man nu en Gang havde faaet dem derop. Indflydelsen af dette Punkt er ingenlunde ringe. Det har f. Ex. havt til Følge, at Udgiften til Lønning af Formanden for Arbejderne er steget op til 3300 Kr. i Stedet for, som paaregnet, 1800 Kr., og dette maa dog siges at være et Moment, som Amtmanden heller ikke kan gjøre ved. Seg tillader mig at fremhæve disse Punkter for i den vedkommende Amtmands Interesse ligesom at supplere den ærede Folkethingsmands Fremstilling, og for at det ikke skal staa hen som noget Umodsaagt, som noget aldeles Givet, at han har gjort sig skyldig i den uforvareligste Uegtydighed ved den omtalte Voligs Opførelse.

Dernæst gjorde den ærede Folkethingsmand et Angreb paa mig i Anledning af Bestemmelsen i Anordningen af 1882 § 18 om Bedømmelsen af det værnepligtige Mandstabs Tjenestedygtighed, idet han vilde gjøre gjældende, at denne Bestemmelse skulde komme i Strid med den militære Straffelov, eller om ikke i Strid med denne, saa dog med, hvad man mente med den militære Straffelov. (Holstein: Med hvad man var enig om). Seg var ikke enig om Noget under den militære Straffelovs Behandling, thi jeg havde Intet med den at bestille. Jeg maa imidlertid ogsaa bortset derfra bestride den fremsførte Afsand; jeg ser ikke, at der er nogen Forbindelse mellem disse to Ting. Det, der kunde være Tale om, at man var enig om under den militære Straffelovs Behandling, kan vel ikke være Andet end det, at man ikke vilde have Eftertjeneste anvendt som Straf, thi Andet havde man ikke at bestille med der, men her er der jo hverken Tale om Eftertjeneste eller om Straf. Her er der ikke Tale om Eftertjeneste, hvorved jo forstaaes, at en Mand beholdes inde til Tjeneste, efter at hans Kammerater ere sendte hjem, men her er der Tale om Gjenindkaldelse, som er noget ganske Andet, og dernæst er der heller ikke Tale om Straf, hvilket klart fremgaar deraf, at det Første, som nævnes i vedkommende Anordning, er den Omstændighed, at en Mand paa Grund af Sygdom ikke kan faae behørig Uddannelse i den Tid, han er indkaldt, og efter at dette er bestemt, nævnes tillige andre selvforskyldte Marsager — i Modsetning til Sygdom, som ikke er selvforskyldt Marsag — f. Ex. Rønning og deslige. Her er der altsaa ikke Tale om Straf, men kun om det Spørgsmaal, om man, naar en Mand af en eller anden Grund ikke har kunnet faae fornøden Uddannelse, skal lade ham gaa, eller om man skal gjenindkalde ham, og det forekommer mig da at være aldeles

klart, at saa længe som man fastholder det Princip — og det veed jeg ikke, at noget Menneske har tænkt paa at opgive — at den, som bliver syg, kan hjemsendes som utjenstedygtig og derpaa gjenindkalbes, er der ikke fjerneste Grund til, at dette ikke ogsaa skulde gjælde med Hensyn til den, der selv er Skyld i, at han ikke faar den Uddannelse, som han skal have i den Tid, han er inde. Det staaer for mig saaledes, at der ikke er den ringeste Sammenhæng mellem disse to Ting. Her er der hverken Spørgsmaal om Eftertjeneste eller om Straf.

Da jeg nu er ved disse Detailspørgsmaal, skal jeg berøre et Punkt, som blev bragt paa Bane af en anden æret Folkethingsmand, nemlig hvorvidt det kunde være hensigtsmæssigt at gjøre Noget fra Statens Side til Bedste for de Børn, som ere komne under Tiltale, og som enten ere blevne straffede, eller for hvem der er søgt om Fritagelse for Straf i Henhold til Straffelovens § 36. Hertil skal jeg bemærke, at dette vistnok er Noget, som man let kan blive enig om fra alle Sider. Enhver vil vistnok erkjende, at der bør gjøres hvad der kan gøres, for dette Diemed, og ligesom jeg selvfølgelig skal stille mig velvillig til ethvert Forslag, der fremkommer andetsteds fra i denne Retning, saaledes er dette et Punkt, som jeg skal have min Opmærksomhed henvendt paa. Da jeg nu imidlertid jo meget godt veed, — hvad de Fleste af de Herrer naturligvis ogsaa vide — hvad det er, der væsentlig har givet Anledning til disse Bemærkninger, saa vil jeg ikke unblade at sige, at min Erfaring egentlig ikke gaar i den Retning, at Kommunerne ere uwillige til at anvende Noget til disse Børns Anbringelse paa Opdragelsesanstalter eller andre Steder. Jeg kan naturligvis kun tale om de Tilfælde af den Natur, som paa en eller anden Maade ere bragte ind for Justitsministeriet, men af det meget store Antal Tilfælde af denne Natur, som foresalde mellem Aar og Dag, mindes jeg ikke i dette Dieblif noget Tilfælde, — og det kan altsaa siges med temmelig Sikkerhed, at det ikke har fundet Sted i ret mange Tilfælde — hvor Sagen er strandet paa en egentlig decideret Uvillie fra Kommunerne Side til at gjøre Noget. I Almindelighed er det gaaret saaledes, at om der end i Begyndelsen er nogen Brangvillighed tilstede, saa gaar dog Sagen til syvende og sidst i Orden paa en eller anden Maade; men dermed vil jeg naturligvis ikke modsigte, at der kan være mange Tilfælde af den Art, som ikke komme til Ministeriets Kundskab, som ikke indbringes for Ministeriet, og hvor det